

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

**lauantai 15.7.2023
iltaseurat klo 18.30
Matti Salomäki**

”Ilta on tullut Luojaani, armias ole suojaani, anteeksi synnit antaen, rauhalla siunaa Jeesuksen.” Päivä on kääntymässä iltaan. Olemme saaneet viettää juhlaa, tavata tuttuja ja kuunnella seurapuheita. Kohta on iltavirren aika.

Ehkä tutuimpia iltavirsiä on tuo iltarukouksenakin tunnettu virsi 563. Omassa lapsuudessani tuo virsi veisattiin kotona joka ilta. Myös me olemme veisailleet sitä lapsillemme. Sitä on veisattu sittemmin suvun hautajaisissa, muistoseuroissa, häissä ja ylioppilasjuhlissa — monissa hetkissä. Siitä on usein noussut myös huomisen turvallinen toivo.

Virren taustalla on tuntemattoman englantilaisen kirjoittajan värssy, joka on useimmille tuttu iltarukous: ”Levolle lasken, Luojaani, armias ole suojaani, jos sijaltain en nousisi, taivaaseen ota tykösi”. Näiden sanojen rauhoittamana ovat tuhannet ja tuhannet lapset saaneet käydä yön unille. Tämä rukous julkaistiin suomeksi jo 1860-luvulla lastenlehdessä. Pedagogisesti rukouksessa on vaikeita ja helposti harhaan johtavia kohtia, jotka esimerkiksi nykyisen virsikirjan tältä pohjalta nousevassa virressä on muokattu ymmärrettävämpään muotoon. Luoja ei tarvitse ”laskea levolle”, on tärkeä käyttää pilkkua ennen sanaa ”Luoja”. Hän valvoo silloinkin, kun me nukumme tai ”emme jaksa valvoa, rukoillakaan.” Tai rukouksen ajatus siitä, että vuoteelta ei enää aamulla heräisikään, on toki mahdollinen, mutta ei paras tapa rauhoittaa lasta uneen.

Itselleni nuo kohdat eivät ole jääneet lapsuudesta vaivaamaan, vaan rukouksesta on tullut turvallinen ja luottavainen olo käydä lepoon ja kohti uutta päivää. Virressä pyydetään päivän päätteeksi syntien anteeksiantamusta, kuten monessa muussakin iltavirressä. Siihen Jumalan armoon ja laupeuteen, joka Kristuksessa on ansaittu, saamme tänäkin iltana turvautua. Siitä muistuttaa tuo iso risti, joka tätä maisemaa hallitsee. Sen, mikä painaa ja vaivaa omaatuntoa, saa jättää tuon ristin juurelle, jolla kaikki on maksettu ja sovitettu. Siitä nousee huomisen toivo. Saa aloittaa jälleen alusta ja kerran mennä myös perille ristin armon varassa.

”Jos Jumala suo”. Nämä sanat tavataan lausua esimerkiksi ilmoitettaessa uusista, seuraavan kesän juhlista. Kaanankielinen ja hurskaalta kuulostava ilmaisu onkin yht’äkkiä aivan totta, kun elämä pysähtyy yllättävän uutisen vuoksi. Uusi päivä on aina lahja ja ihme, silloin, kun päivä seuraa toistaan elämän kiireisessä rytmissä, jossa päivä liittyy toiseen niin, ettei siihen edes juuri kiinnitä huomiota, samoin kuin silloin, kun huomien näyttää olevan toivottaman kaukana ja siihen liittyy suurta epävarmuutta ja pelkoa ja huomisen tuleminen näyttää epävarmalta. Se on totta myös silloin kun huomista ei tule, vaan matka päättyy jo ennen sitä. Silloinkin kaikki on suuremmissa kädessä, hänen kädessään, joka antaa tämän päivän ja huomisen ja joka antaa elämän ja ottaa sen pois.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

Mutta jos Jumala suo, niin ”lapsenas auta kasvamaan...” Juuri nyt puhutaan paljon polusta kirkon kasvatuksessa. Lapsella ja nuorella on oma elämänpolkunsu vauvasta aikuiseksi, henkilökohtainen ja yksilöllinen. Polku-suunnitelma ohjaa seurakuntaa toimimaan niin, että lapsi ja nuori ja aikuinen voi elää kristittyinä seurakunnan yhteydessä itselleen tyypillisellä tavalla. Polku voi tarjota tämänkin ajan lapsille ja nuorilla vahvistusta kristittyinä elämiseen ja kristillisen identiteetin kasvuille. Iltarukouksen opettaminen lapselle on yksi tärkeä askel tällä polulla.

On tärkeää, että herätysliikkeelläkin on tarjota paikka eri ikäiselle polun kulkijalle, että kasvu voisi jatkua ja polku edetä. Apostoli Paavali kirjoitti: *”Kun olin lapsi, minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli ja lapsen ajatukset. Nyt, kun olen aikuinen, olen jättänyt sen mikä kuuluu lapsuuteen. Nyt katselemme vielä kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta, mutta silloin näemme kasvoista kasvoihin. Nyt tietoni on vielä vajavaista, mutta kerran se on täydellistä, niin kuin Jumala minut täydellisesti tuntee. (1. Kor. 13:11-12)”* Yksinkertaisen uskon ei tarvitse olla lapsellista, vaikka onkin lapsenkaltaista.

Kristityn kasvu ei usein ole ulkonaisesti pyhemmäksi ja paremmaksi tulemistä, vaan sellaista kasvua, jossa vähennytään ja pienennytään. Sitä kasvua, josta Johannes Kastaja sanoi Jeesuksen viitaten: *”Sinun tulee kasvaa, minun vähentyä”*. Sillä polulla on tuttu iltavirren ajatus: *”Tästäkin päivästä tahdon nyt kiittää, Herrani, nöyrästi tunnustaen: Huonosti suoritin tehtävän sen.”* Taivaan Isän lapsena kasvaminen johtaa yhä suurempaa riippuvuuteen armollisesta Vapahtajasta ja jättäytymiseen hänen käsiinsä. Sillä tiellä ”minä” pienenee ja ”Hän” kasvaa.

Vielä tuo iltavirsi johtaa viimeisessä säkeistössä katsomaan tätä aikaa kauemmaksi. Kerran koittaa sekin aamu, jolloin ei tämän maailman aurinko ja helteet enää polta. *”Lapsenas hoida taivahan keskellä vieraan maailman”*. Silmämme ja toivomme takertuu kovin helposti vain tähän näkyvään ja olevaan. Tulevaisuuden toivo tuntuu usein riippuvan siitä, kuinka saamme ympäristöasiat kuntoon meillä ja maailmalla, sodat rauhoitettua ja talouden vakaaksi. On toki välttämätöntä hoitaa vastuu näistä asioista, jotka on vastuullemme annettu, viljeltäväksi ja varjeltavaksi. Mutta kaikki ei ole tässä, vaikka sellainen ajatus tuntuu valtaavan alaa yhä enemmän. Apostoli Paavali kirjoittaa: *”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliävimpiä kaikista ihmisistä (1 Kor 15:9)”* Tässä yhteydessä hän opettaa kuolleiden ylösnousemuksesta ja muistuttaa, miten kaiken perustana on Kristuksen ylösnousemus. Se antaa huomisen toivon ja rohkeuden ja ilman sitä ei ole mitään toivoa. Sen toivon varassa on hyvä veisata: *”Täällä jo taivas rintaan luo, nukkua helmaas nyt mun suo”*.

Tämä kaikki näkyvä on katoavaa, mutta ristin toivo on pysyvää. Jääköön se valaisemaan iltaasi ja yötäsi nyt ja kerran viimeisenä iltana.